

δούτου καλούμενοι Ἀ γ ά θ υ ρ σ ο ι (1) ὧν οὐδόλως ὁ ἱστορικὸς οὗτος προσδιορίζει τὴν πατρίδα καὶ οἱ ὅποιοι βραδύτερον κατῴκουν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Θράκης, νὰ ὦσιν οἱ πρόγονοι τῶν Χαζίρων, καὶ Ἀ κ α ζ ί ρ ω ν ὡσαύτως καλουμένων. Πιθανώτατον ὅμως ἐστὶν ὥστε οἱ Χαζάροι νὰ μὴ προσέλαβον ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἐπεβλήθη αὐτοῖς ὑπὸ τῶν γειτόνων των τῶν Σλάβων. Ὁ Sestrenciewicz παρετήρησεν ὅτι καὶ τὴν Σλαβικὴν γλῶσσαν ἡ λέξις αὕτη ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Με τ α ν ά σ τ η ς (2). Ἐκ τούτου εἰκάζομεν ὅτι ἡ ὀνομασία αὕτη τοῖς ἐπεβλήθη ὑπὸ τῶν σλάβων ἕνεκα μετα-

τῶν φυλῶν τούτων οἱ ἀρχηγοὶ ἐκαλοῦντο Σκολότοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Σκύθαι ἐπικληθέντες. (Ἴδε Ἡρόδ. βιβλ. IV. Κεφ. 6). — Σ. Μ.

(1) Ἴδε Ἡρόδ. βιβλ. IV. Κεφ. 100 « ἤδη ὧν ἀπὸ μὲν Ἰστρου τὰ κατύπερθε εἰς τὴν μεσόγαιαν φέροντα ἀπολήγεται ἡ Σκυθικὴ ὑπὸ πρώτων Ἀγαθύρων, μετὰ δὲ Νευρῶν, ἔπειτα δὲ Ἀνδροφάγων τελευταίων δὲ Μελαγχαίνων . . . » Κεφ. 102, Κεφ. 103 « . . . Ἀγάθурсοι δὲ ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα . . . » καὶ Κεφ. 125. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Ἀγάθурсος κατήγετο ἐκ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἔχιδνης τινος ἦν ὧς ἐξῆς περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος ἐν βιβλ. IV, Κεφ. 9 « ἐνταῦθα δὲ αὐτὸν (ἐννοεῖ τὸν Ἡρακλῆν) εἶρα ἐν ἄντρῳ μιζοπάρθενόν τινα ἔχιδναν διφνέα, τῆς τὰ μὲν ἄνα ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἐνερθε ὄφις. . . » Ἐξ αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς τρεῖς ἔτεκεν υἱοὺς τὸν Ἀγάθурсον, τὸν Γελωνὸν καὶ τὸν Σκύθην. Περὶ τοῦ αἰτίου τῆς τοῦ Ἀγαθύρου μεταναστεύσεως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῷ 10 Κεφαλ. τοῦ IV βιβλίου « . . . καὶ δὴ δύο μὲν οἱ τῶν παίδων, τὸν τε Ἀγάθурсον καὶ τὸν Γελωνόν, οἷους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον οἴχεσθαι ἐκ τῆς χώρας ἐκβληθέντας ὑπὸ τῆς γειναμένης, τὸν δὲ νεώτατον αὐτῶν Σκύθην ἐπιτελέσαντα καταμεῖναι ἐν τῇ χώρῃ » — Σ. Μ.

(2) Ἐξ οὗ βεβαίως καὶ ἡ νῦν ἐν χρήσει παρὰ τῆ Τουρκικῆ γλώσσῃ Ἀραβικὴ λέξις Μ ο υ χ α δ ζ ῖ ς = Μετανάστης. — Σ. Μ.